

Bayer Zsolt: A beszédekr?

2025 október 27. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Ejtsünk akkor néhány szót a beszédekr?l – s leginkább a Magyar Péter-i beszédr?l.

Ejtsünk akkor néhány szót a beszédek?l – s leginkább a Magyar Péter-i beszéd?l.

Ugyanis a másik beszéd, Orbán Viktoré világos volt és tiszta, arról szólt, hogy mint mindig, most is szemben állunk a korszellemmel, a f?sodorral, mert nekünk az a sors adatott, hogy mindig szemben kell állnunk.

Érdekes dolog ez.

Amikor Moszkva diktált és itt voltak a szovjet csapatok, akkor létezett – mert az ilyenek mindig léteznek, ezek az athéni szín demagógjai – az az er?, az a hatalom, amelyik Moszkva talpát nyalta és a szovjet rendszer feltétel nélküli kiszolgálója volt.

Ugyanezek vagy ezek szellemi, lelki, vérségi rokonai ma azt üvöltik, hogy nem lesznek „Moszkva bábjai”.

Hát persze hogy nem. Ugyanis ezek ma már Brüsszel bábjai, és ha Washingtonban kedvükre való elnök van, akkor Washington bábjai. A talpnyalás mint lelki igény – ezek ?k.

Velük szemben állunk mi, velük szemben áll a magyar miniszterelnök, aki világosan elmondta ezt is október 23-án. S a Békemenet is újra ugyanazzal a mondattal érkezik: Nem leszünk gyarmat. Soha. Különösen akkor nem, amikor a gyarmattartók egyenesen háborúba akarnak menni. Illetve ?k nem, ahhoz gyengék és gyávák, hanem bennünket, mindig lenézett, mindig cserben hagyott közép- és kelet-európaiakat akarnak háborúba küldeni – Oroszország ellen.

Ez a mániájuk.

Pedig megtanulhatták volna – volt rá nyolcszáz esztendejük –, hogy Oroszországot úgysem fogják legy?zni. Nem gy?zték le soha.

Ráadásul ma nem ahhoz kell bátorság és vitézség, hogy Oroszországgal, Moszkvával, a Kremlllel hadakozz. Ma Brüsszel, az Európai Bizottság és az Európai Parlament ellen kell kurázsni, ahhoz kell bátorság, hogy ezeknek merj ellentmondani.

Err?l beszélt [Orbán Viktor](#). És a békér?l. Aminél nincs, és nem is lehet semmi fontosabb.

Nemrégiben még, amikor béke volt, minden volt. Európa is m?ködött, gyarapodott, gazdagodott, mert az olcsó orosz energiára és a német technológiára alapozta önmaga fejl?dését.

Ma mindez odavan. Többek között azért, mert a Nyugat úgy döntött, Ukrajnában és Ukrajnával vívja meg a proxí háborúját Oroszország ellen. És mi ebb?l ki akarunk és ki fogunk maradni.

Err?l beszélt a magyar miniszterelnök.

S hogy Európa – a mi egykori, vágyott és irigyelt Európánk – ma itt van, a mindig lenézett, mindig cserben hagyott Közép-Európában.

Mert nekünk nem ment el az eszünk. Nem engedtünk a liberális ?rületnek, itt nincsenek migránsok, nincs LMBTQ- és gender?rület. Nincs és nem is lesz. Nincs önsorsrontás, nincs elmebaj, nincs önfeladás.

Err?l beszélt a miniszterelnök. Ugyanis ma egy felel?s vezet?nek err?l kell beszélnie.

De mir?l beszélt a gyáva áruló? Az igazgatótanácsokból kikopott plüsscs?dör, a Brüsszel talpát nyaló – mint lelki igény! – vásári zsebmessias?

Azzal kezdte, hogy 1956-ban kilenc évvel voltunk túl a második világháborún.

Hát speciel tizeneggyel, de ez tényleg szinte elhanyagolható.

A lényeg, hogy ezután egy óra és hét percet beszélt, hol unalmas közhelyeket pufogatva, hol aljas hazugságokat

ordibálva.

Beszélt az '56. október 23-án a fákon csüng? sápadt és szomorú falevelek?l. Beszélt a lelkekben kigyúló lángokról. Beszélt a szabadság soha ki nem oltható lángjáról is.

Köszí, köszí, köszí, ezeket még nem hallottuk soha.

S aztán beszélt a szeretetr?l. Ez. Ez a nyomorult, egész életében csak gy?lölköd?, önmagán kívül soha, senkit valójában szeretni nem tudó nyomorult.

S azután jött a mese a szolnoki kisleíról, aki megkérdezte t?le, miért kell a szüleinek két-három munkahelyen dolgozniuk?

Életszer?...

S nyilván azt válaszolta a Péter, hogy látod, kisleim, ezért voltam én benne egyszerre két-három „neres” igazgatótanácsban, darabjában másfél-két millióért, és ezért mentem ki végül Brüsszelbe, a „világ legnagyobb kamuállásába”.

Ja! Nem ezt válaszolta...

Aztán elmondta Dobó esküjét. Nincs annál izgalmasabb, amikor Heged?s hadnagy mondja el Dobó esküjét.

S volt még kérdezz-felelek, talán az volt a leghülyébb pillanat. „Kelet vagy nyugat?” kérdezte The Man, s a tömege rávágta: Nyugat!

Rendben van, de melyik Nyugat? Ez a mostani? Biztos? Ezek ott a téren tényleg erre a Nyugatra vágytak? Biztosan nem. Csak mindent felülír agyukban és lelkükben a gy?lölet. Az a gy?lölet, amivel a „szeretetországukat” építgetik.

„Embertelenség vagy emberség?” kérdezte poloska, s a tömege rávágta: Emberség! Közben lincshangulatban lökdösték Császár Attilát, és olyanokat üvöltöttek Futó Boginak, amit nem lehet leírni.

„Türk Tanács vagy Európa?” – kérdezte ?prolisága, s a tömege rávágta: Európa!

Már kérdeztem: ez az Európa? Biztosan nem, amúgy pedig az a régi Európa itt van, azok mi vagyunk, s különben is, mi ez a hamis, ostoba, demagóg szembeállítás, mi ez a lenézése a Keletnek, ahonnét jöttünk, ahonnan származunk, s ahol megbecsülnek, szeretnek minket...

S aztán beszélt még a kádári pillanatról.

Annál sincsen szebb, mint amikor az beszél árulásról, aki már mindent és mindenkit elárult. Elárulta a családját, a barátait, a politikai közösségét, és az els? pillanatban árulná el a hazáját is, csak nem a töröknek vagy a szovjetnek, hanem Brüsszelnek, Manfred és Ursula parancsai szerint.

Ugyanis ez az ára a mentelmi jognak, a „világ legnagyobb kamuállásában”.

Így ették tele magukat közhellyel, cinizmussal, hazugsággal, demagógiával és ürességgel a tiszások, majd véget vetettek a zenének és hazamentek a legények.

A téren pedig nem maradt más, csak a végtelen szomorúság. És Gábiel arkangyal, s az ? szíve is elszorult.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
